

CAPITOLUL I

Intr-o zi oamenii de știință au descoperit ceva ciudat în spațiul extraterestru. Lucrul acela atrăgea milioane de galaxii spre el, una dintre ele fiind Calea Lactee a noastră, dar savanții n-au reușit să vadă acel lucru pentru că era ascuns după o mulțime de praf. S-au gândit „lucrul ăsta trebuie să fie enorm ca să atragă toate galaxiile spre el, iar noi suntem atrași către el foarte repede, cu o viteză de milioane de kilometri pe oră, însă ar putea să fie orice, nimeni nu știe, e un mister“. Credeau că „asta e ciudat, e înspăimântător“ și apoi spuneau „știi, hai să numim lucrul ăla Marele Magnet“.

Marele Magnet ne atrage și în momentul de față. Eu cred că trebuie să fie o enormă gaură neagră, pentru că de obicei găurile negre înghit totul, chiar și lumina, așa că nu le vezi niciodată, arată ca o porțiune de noapte întunecoasă de-a binelea. Într-o zi pun pariu că va fi o mare catastrofă, ne vom apropia din ce în ce mai mult de acel lucru și deodată vom fi atrași înăuntrul lui. Va fi de parcă ne-ar prinde o mână enormă și vom dispărea, pentru că, înțelegi, nimic nu mai iese dintr-o gaură neagră, vom fi blocați acolo pe veci. E ciudat să te gândești că în fiecare zi, în fiecare minut, suntem cu toții atrași spre Marele Magnet, dar aproape nimeni

nu știe asta. Oamenii își văd de viața lor zilnică, mănâncă pâine prăjită la micul dejun și se duc la școală, se uită la programele lor preferate de televiziune și nici nu le trece prin cap ce se întâmplă.

Ne întorceam de la supermarket, am mers la unul mai departe, unde nu mai fuseserăm înainte, așa că o să fie totul în regulă, și era o aventură a spus mama, trebuie să ne grăbim, trebuie să fim ca niște păsări care se reped în jos să găsească ceva de mâncare și pleacă apoi în zbor cu ea în cioc. Era chiar amuzant, ne-am luat un cărucior și aproape că am alergat, doar am înhățat toate conservele și pachetele și laptele și foliile de staniol etc. etc. Apoi Jemima a văzut niște dulciuri într-o cutie din tinichea violet și a zis: „Ah, le vreau, îmi trebuie, te rog, mămico“. Mama a spus: „Nu te prosti acum, Lamikin“, așa îi zicea uneori Jemimei, „oricum nu sunt dulciuri adevărate, îs bomboane pentru tuse, nu-s bune pentru tine“. Dar Jemima n-a ascultat-o, niciodată nu o face, și a început să plângă ca un copil răzgâiat, a spus „îmi trebuie, îmi trebuie cutia violet“.

Tot repeta asta când ne-am întors la mașină și cât ai clipi am ajuns acasă. Am trecut pe lângă casa doamnei Potter și copacii plecați care arată ciudat, ca părul, și mi-am spus în gând „vai, acum o să dăm de necaz“, dar n-am zis nimic firește, pentru că nu puteam spune niciodată ceva în prezența Jemimei, era prea mică să înțeleagă. Dar am avut o surpriză, pentru că totul a fost foarte bine până la urmă. Jemima a fost îngrozitoare exact cum m-am așteptat, când mama a oprit mașina ea a zis „eu stau aici, vreau să mă duc înapoi la supermarket“, dar mama era pregătită și i-a zis „dacă vii cu mine îți dau ceva bun“ și a mers. Jemima s-a potolit și a spus „foarte bine“. Apoi ne-am mișcat foarte repede. Mama a luat-o pe Jemima din scaunul ei de mașină și am scos toți pungile de plastic din portbagaj, eu am cărat

o mulțime, deși erau tare grele, ne-am îndreptat spre ușă aproape în fugă, iar mama avea cheia pregătită. Atunci m-am uitat în jur, nu prea voiam, dar nu m-am putut abține, pur și simplu trebuia s-o fac. M-am uitat la gard și la tufișuri. Dar totul era în regulă, nu era nimeni acolo.

Apoi am intrat, mama a închis ușa, a încuiat-o, iar eu m-am gândit „ura, ura, uite ce de mâncare, o să ne ajungă o veșnicie“. Am pus totul în frigider și în dulapurile din bucătărie și după asta m-am urcat să văd de Hermann. I-am spălat castroanele și i-am mai pus alte alune și apă. Jemima s-a ținut după mine ca întotdeauna, așa că am lăsat-o să se uite, i-am zis „nu, nu poți să-l iei în brațe“. Apoi s-a făcut timpul pentru războaiele roboților, care era pe unul dintre programele mele preferate, era un robot numit *distrugătorul* și altul pe nume *strivitorul*, care avea un fel de picior foarte mare. Așa că ne-am așezat pe canapea și eu m-am gândit „pun pariu că totul va fi bine acum“, m-am gândit „sunt sigur că tata va pleca înapoi în Scoția și apoi o să mă duc din nou la școală, pentru că acum m-am făcut bine de gripă“. Apoi m-am gândit „mă întreb dacă pisica lu' Tania Hodgson a fătat deja pisoi, oare sunt toți tиграți ca mama lor?“

Jemima era enervantă ca de obicei. A spus „nu vreau să mă uit la războiul roboților, vreau să mă uit pe celălalt canal“. Eu am zis „nu e nimic pe celălalt canal, Jemima, proasto ce ești, sunt doar știrile“, dar nu a mers, ea a spus „vreau și eu pocnitorul, niciodată nu-l primesc, e rândul meu“. Jemima e o pacoste cu pocnitorul, apasă de nenumărate ori, atât de repede că nu mai poți urmări nimic la televizor, așa că am spus „nu se poate, Jemima, o să-l strici cum ți-ai stricat și ochelarii de soare roz“.

Atunci a intrat mama. A spus „uite tratația voastră, lezofon“, așa ne zice uneori, asta înseamnă „copii“ în

franceză, ne-a spus ea odată. Era cina noastră târzie, de obicei nu o putem lua când ne uităm la televizor, dar ea ne-a zis „doar de data asta“, și erau crenvurști și cartofi pai la cuptor, ceea ce era chiar o tratație pentru că-s prea scumpi, o adevărată risipă de bani. De obicei eram încântat de aceste tratații, mă gândeam „o da, ce delicios“, dar de data asta nu prea eram, pentru că observasem expresia de pe fața mamei. Înțelegi, tot zâmbetul care îi luminase chipul când a cumpărat mâncarea de la supermarket îi dispăruse, era de parcă totul se dusese pe Apa Sâmbetei, a încercat să schițeze un zâmbet când ne-a spus „iată tratația voastră, lezofon“, dar nu i-a reușit, am văzut, arăta doar foarte îngrijorată și disperată.

M-am uitat la Jemima, dar ea nu a observat, era prea captivată de războiul roboților și încerca să mănânce prea repede cartofii, a spus „au, sunt prea fierbinți“, e așa de pofcioasă. M-am gândit „ce să fac, trebuie s-o ajut pe mama“, m-am gândit „dar îmi plac cartofii ăștia, dacă nu rămân și-i mănânc, Jemima o să-i ia pe furis, poate trebuie să rămân și să-i mănânc cât de repede pot“, dar pe urmă m-am gândit „nu, nu, acum trebuie s-o ajut pe mama“. Deodată mi-a venit o idee, am zis „Jemima, mă duc la toaletă, poți să te joci cu pocnitorul numai până mă întorc eu“ și ea a spus foarte încântată „o, da“ și mi l-a luat din mână. Am zis „mi-am numărat cu atenție toți cartofii, Jemima, dacă mănânci doar unul cât de mic, voi observa și o să-ți pun toate păpușile preferate pe raftul de sus, așa că n-o să mai ajungi la ele“.

Mama stătea în bucătărie. A tresărit un pic când m-a văzut, a spus „Lawrence“. Eu am zis „ce-ai pățit, mami?“ și ea a tăcut mîlc, a spus „ce vrei să spui?“ și eu am zis „s-a întâmplat ceva rău, o văd pe fața ta“. Ea a închis ochii un pic, apoi a spus „o, Lawrence, nu vreau să te necăjesc cu

toate astea“ și m-a privit cu ochii întredeschiși. M-am gândit „o să-mi spună acum“, așa că am zis „care toate, mami?“ și ea a gemut slab și a spus „nu știu ce să fac, e îngrozitor, nu mai putem trăi așa“.

Nu suportam s-o văd pe mama așa tristă. M-am gândit „ce pot eu să fac ca s-o ajut“, dar nu-mi venea nimic în minte, m-am străduit din răputeri, m-am gândit „asta-i rău“, până când mi-a venit brusc o idee. Așa că am spus „de ce n-am pleca pentru un timp până se cară el, ne-am putea duce la unchiul Harry sau în altă parte“. Unchiul Harry stă la Londra, are o casă mare. Am fost acolo de Crăciun, însă doar la prânz, n-am stat mai mult pentru că suntem gălăgioși și pe mătușa Clarissa o apucă durerea de cap, iar mama își face griji că Jemima o să-i spargă unchiului Harry farfuriile vechi, agățate pe pereți ca tablourile, costă o groază de bani. Dar mama a scuturat din cap și a spus „sunt plecați, s-au dus la schi“. M-am gândit „fir-ar“, mi-am spus „trebuie să fie un loc unde să ne putem duce“, dar era greu de găsit, pentru că mama nu cunoaște mulți oameni, de obicei nu suntem decât noi în casă. M-am gândit „n-o să renunț acum, când totul merge așa bine, când avem atâta mâncare“. Așa că am spus „dar bunica și bunicul din Kew?“

Mama a scuturat iar din cap, clipea des, a spus „va veni după noi...“ Dar apoi s-a oprit, s-a încruntat de parcă se gândea intens la ceva și a spus „dacă nu...“. Asta era bine, cel puțin nu spunea „nu, nimic nu va merge“, așa că am zis „dacă nu ce?“ Și apoi a spus-o, a zis „dacă nu ne ducem undeva foarte departe, undeva unde nu va reuși să ne găsească, undeva cum ar fi Roma“. Acum și-a mijit ochii de parcă era din ce în ce mai bine și a spus „de fapt am putea ști. Am pașapoartele noastre de când era cât pe ce să mergem în Franța“.

Asta era altceva, o mare surpriză. Mama vorbea câteodată de Roma, unde stătuse cu ani în urmă, înainte să mă nasc eu, și zicea că trebuie să mergem toți acolo într-o zi, să vedem fântânile care sunt atât de frumoase și să ne înfruptăm din mâncarea atât de gustoasă, dar nu crezusem niciodată că se va întâmpla asta, mai ales așa, pe neașteptate. Altă surpriză era că mama nu mai părea îngrijorată, ba chiar a schițat un zâmbet, asta era bine. Sigur că nu voiam ca mamei să-i dispară zâmbetul de pe buze, voiam să rămână acolo, dar nu știu cum de nu m-am putut abține. Așa că am întrebat „dar cu școala ce fac?“, pentru că aveam testele de la sfârșitul trimestrului și proiectul meu la științele naturii, făceam SPAȚIU pentru domnul Simmons, care era profesorul meu preferat. Dar mamei nu i-a prea păsat și asta era bine, la urma urmei nu s-a întristat. A spus „putem lua cu noi toate cărțile tale ca să te ajut la teste și la proiect. Și oricum nu vom sta mult acolo, doar până suntem siguri că tata a plecat. Pot să sun la școală și să spun că ai încă gripă“.

M-am gândit „cred că se poate, dacă nu stăm prea mult. Pot să-mi iau cu mine cartea despre spațiu pe care am primit-o de Crăciun de la unchiul Harry și mătușa Clarissa, va fi pentru proiectul meu la științele naturii“. M-am gândit „va fi păcat să nu văd pisoiașii Taniei Hodgsons“, dar apoi mi-am spus „va fi mai frumos să văd minunatele fântâni“. Dar, până să mă mai gândesc la altceva, ușa s-a deschis trântindu-se de perete și a intrat Jemima, care a spus „s-a terminat războiul roboților“. A ghicit probabil că vorbeam despre ceva în absența ei, avea privirea aceea bănuitoare, așa că eram sigur că ascultase la ușă, dar nu reușise să audă nimic. Trebuie să stai cu ochii pe Jemima, căci umblă peste tot. Mama a pretins că nu e surprinsă, că se aștepta ca fetița să intre așa, pe neașteptate, a bătut din palme în sus, ca și

cum ar fi avut ceva foarte bun pentru ea, și a spus: „Jemima, avem niște vești grozave să-ți dăm. Ne gândim să plecăm“.

M-am gândit „o s-o ajut pe mama“, așa că am zis: „Da, nu e grozav? Mergem la Roma, n-o să fie frumos?“ Nu cred că Jemima știa ceva despre Roma, dar s-a prefăcut că știe făcând o mutră surprinsă și prostească, apoi a bătut din palme și a strigat „o, da, Roma, Roma!“

Așa că planul se prefăcea acum în realitate și totul se terminase. Mama era așa de încântată, zâmbea mereu, asta era bine, era minunat, pentru că abia mai zâmbise în ultimele săptămâni, de când făcusem eu gripă și tata venise în taină din Scoția. Era de parcă surâsul îi venea din adâncul sufletului și îi făcea ochii strălucitori. M-am gândit „ura“ și „asta-i bine“, și mi-am spus „sper să nu se aleagă iar praful de tot“.

M-am întors și mi-am mâncat crenvurștii, iar Jemima nu-mi luase prea mulți cartofi prăjiți, poate unul sau doi, era greu de spus exact câți. Apoi mama a spus că n-are rost să mai amânăm, că trebuie să plecăm la Roma fără întârziere, a doua zi dimineată, ceea ce însemna că trebuia să ne facem imediat bagajele. Ne-a zis să avem grijă, că nu trebuie să luăm prea multe lucruri, pentru că n-o să încapă în mașină, așa că ne-a dat mie și Jemimei doar câte trei cutii. Jemima a vorbit cu toate păpușile și cu animalele ei din pluș. Le-a spus „să fiți cuminți, nu, nu puteți veni cu mine“ sau „bine, atunci, puteți veni la Roma“, apoi le-a aruncat grăbită în cutiile ei împreună cu alte câteva lucruri și nu m-a băgat în seamă când i-am zis „Jemima, trebuie să ai grijă ce alegi, altfel îți vei lăsa aici jucăriile preferate și pe urmă ai să plângi“.

M-am gândit „uau, mergem la Roma, e fantastic“. Nu era ușor să-mi fac bagajele. Voiam să-mi iau computerul, jocul de fotbal, hârtia de desen și creioanele, dar și revistele

cu Tintin și Asterix, toate piesele de Lego, mașinuțele de curse și pista, manualele și cartea despre spațiu, și mai era și Hermann în cușca lui, dar erau prea multe ca să încapă în trei cutii, așa că m-am gândit „of, va fi tare greu“. O auzeam pe mama împachetând în dormitorul ei, nu era atentă la toate, uneori uită pur și simplu, așa că m-am gândit „asta-i prost, mami“ și m-am dus în camera de zi să mă uit.

De fapt, era un pic înfricoșător, pentru că atunci când am început să deschid draperia, m-am gândit „tata poate fi exact pe partea cealaltă a ferestrei, uitându-se drept la mine“. Dar era și ceva ciudat în acest gând, pentru că, știi, o părticică din mine spera să fie acolo, asta era chiar ciudat. Acea părticică voia ca el să intre în casă, cu zâmbetul lui nătâng și cu părul care i se duce în sus ca fumul, voiam ca el să spună „hei, Larry, ce mai faci?“ Apoi am strivit această părticică, am spulberat-o, m-am gândit „o, nu“ și „nu-mi place de tăticu’, pleacă, nu începe să te prefaci că ești drăguț“. Dar bineînțeles că tata nu era acolo, nu era nimeni, nimic în afară de fereastra înaltă și întunecată. Am pus mâna pe geam, era rece, apoi m-am apropiat de sticlă ca să mă uit afară, dar era foarte întuneric, lumina nu ajungea prea departe, doar până la un petic de iarbă și câteva tufișuri, și auzeam vântul mișcând crengile copacilor, fâș-fâș-fâș.

După asta m-am ocupat de cutii. Niciuna nu era destul de mare încât să încapă atât manualele, cât și revistele cu Tintin, așa că am luat-o pe cea mai mare, i-am tăiat colțurile cu o foarfecă, apoi am pus bandă adezivă în jurul cărților, lăsând spațiile goale, deși a trebuit să pun mai multă bandă în interior, ca să nu se lipească de ele și să le strice. Îmi făceam griji că mama se va supăra pentru că am mărit

cutia, dar ea nu a făcut-o, însă după asta a fost așa de ocupată, încât probabil nici n-a observat.

Când am încercat să-mi pun și celelalte lucruri, am descoperit că nu era destul loc, cușca lui Hermann ocupa o cutie întregă, așa că a trebuit să las acasă jocul de fotbal, revistele cu Asterix și unele piese de Lego, ceea ce era mare păcat, dar m-am gândit „oricum, îmi place mai mult Tintin decât Asterix“. Apoi am văzut un spațiu gol într-una dintre cutiile Jemimei, era în pat acum, așa că mi-am pus piesele de Lego acolo, altfel spațiul ar fi rămas nefolosit. După aceea, am făcut multe găuri în cutia lui Hermann ca să poată vedea afară, însă apoi am aruncat cutia, gândindu-mă „n-are nevoie de ea, va avea doar cușca“, așa că era deja târziu când am terminat, dar nu foarte târziu, nu se iveau zorile de data asta. Am dus cutiile la parter, mi-am pus pijama și m-am spălat pe dinți, de patru ori pe fiecare dinte, cum îmi spune mama, apoi am sărutat-o pe mama, ea încă făcea bagaje, zâmbea ca înainte, și m-am dus la culcare.

Când m-am trezit, abia se lumina de ziuă și am auzit-o pe mama strigând pe afară „la naiba, la naiba“, așa că mi-am dat seama că se întâmplase ceva rău. M-am gândit „aoleu, și acum?“ m-am îmbrăcat ca o furtună și am coborât în fugă la parter, fără să mă spăl pe dinți, și era rece jos, pentru că ușa din față era larg deschisă. Mama stătea lângă mașină, erau deja niște bagaje în ea și mai multe pe jos. Ea a spus „la naiba cu mașina asta“ și îi dispăruse zâmbetul de pe față exact cum îmi închipuisem, arăta obosită și speriată și a zis „nu pot să bag totul în ea“. Apoi s-a uitat de jur împrejur și deodată a țipat „nu-mi pasă dacă rămâi pe dinafară“.

Deși nu-mi luasem micul dejun, m-am gândit „o s-o ajut, am s-o fac să se simtă iar bine“, așa că am spus „nu-ți face griji, mami, o să încapă toate“ și am ajutat-o să pună

bagajele în diferite locuri, dar nu încăpeau nicicum, mare păcat. Mama se scărpină pe braț, i se înroșise iar tot, și a zis „o, Doamne, n-o să plecăm niciodată, tata va veni acum, știu eu c-o să vină“.

Atunci s-a întâmplat ceva ciudat. Când a spus asta, am auzit deodată o mașină venind pe stradă, m-am îngrijorat de-a binelea, m-am gândit „el e, s-a dus la un magazin sau la o cafenea să-și ia micul dejun și acum se întoarce la mașină“ și apoi „știu că va lua un băț mare“, dar pe urmă, când mi-am ridicat ochii, să știi că nu era nicio mașină. Strada era goală, nu se auzea niciun zgomot, ceea ce era chiar ciudat, pentru că eram sigur că auzisem o mașină, era un mister. Așa că m-am gândit „suntem în siguranță la urma urmei“ și deodată m-am simțit mult mai bine, m-am gândit „totul va fi bine acum“. Așa că am luat mâna mamei ca să nu se mai scarpine și am zis „mami, va trebui să lăsăm câteva lucruri aici, n-avem încotro“ și să știi că se simțea și ea mai bine și mi-a spus „ai dreptate, Lawrence, sigur că ai dreptate“.

Mama e foarte deșteaptă, poate să mă ajute întotdeauna la teme, face glume reușite, știe ce gândesc toți, chiar străinii pe care nu i-a văzut niciodată, dar câteodată parcă se blochează și nu știe ce să facă mai departe, așa că trebuie s-o ajut și să-i dau un imbold cât de mic. Eram îngrijorat să nu-mi spună că trebuie să-mi las aici una dintre cele trei cutii ale mele, dar a fost în regulă, a renunțat la una de-a ei. Înăuntru era marele sfeșnic din argint pe care nu-l foloseam niciodată, niște căni și alte obiecte din metal, și ea a spus „le poate păstra el pe toate, mă doare-n cot“, pe urmă a dus-o înapoi în casă. După aceea a mai scos încă două cutii și, când am încercat din nou să le încercăm, au încăput la fix. Am observat că a pus cușca cu Hermann lângă locul meu, ca să mă uit la el pe drum, era drăguț din partea ei.

Mama zâmbea din nou acum, ca și mine, și m-am gândit „o să fim foarte bine acum“. Ne-am întors repede în casă, m-am spălat pe dinți în mare grabă și apoi am făcut pâine prăjită cât mama o trezea pe Jemima și o îmbrăca. Purtam amândoi cele mai frumoase haine ale noastre, pe care mama le numește „de duminică“, pentru că mama ne-a zis că trebuie să arătăm bine pentru omul care se va uita la pașapoartele noastre atunci când vom trece prin tunelul de sub canal. Jemima și-a luat micul dejun fără teavtura pe care o face uneori, când spune „mai vreau un ou“, așa că a fost bine și am spălat toate vasele în timp record. Însă apoi, tocmai când eram toți gata de plecare, Jemima și-a ridicat brusc ochii și a spus cu vocea ei plângăreață „dar vreau să-mi iau și casa de păpuși“.

Bineînțeles că era imposibil, era o mare prostie. Mami a spus „dar nu se poate, Jems iubito, mașina îi plină ochi“ și am ajutat-o pe mama, am zis „Jemima, ți-am spus ieri să te gândești bine ce îți pui în cutii, adu-ți aminte, acum nu te mai purta ca un copil răzgâiat“. Dar Jemima nu e corectă, în loc să spună „da, ai dreptate“, și-a scos bărbia mult înainte, asta-i întotdeauna semn rău, și a spus „nu plec nicăieri fără casa mea de păpuși, e obiectul meu preferat“, ceea ce era de fapt o minciună, pentru că nu o văzusem de săptămâni întregi jucându-se cu acea casă. Apoi a fugit repede în bucătărie și eu m-am gândit „aoleu, va fi un dezastru, pariez pe orice că tata va veni chiar acum, așa cum a zis mama“, și era cât pe ce să-i zic mamei „poate ar trebui s-o lăsăm aici“, dar mama ar fi răspuns cu siguranță „nu fi prostuț“.

Jemima e foarte greu de prins, e iute și, când crezi c-ai prins-o, se zbate, se zvârcolește și mușcă. Am pus mâna pe ea și m-a mușcat de mână și a țipat în urechea mea, de-abia dacă am mai auzit ceva câteva minute, și a scăpat. Când mi-a scăpat iar din mâini în camera de zi și apoi în baie,